

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
ПОСЕБНО ОДЕЛЕЊЕ
Кж1 ПО1 3/2010
Дана 16.04.2010. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Посебно одељење, у већу састављеном од судије Слободана Рашића, председника већа, и судија Верољуба Цветковића, Савке Гогић, Надежде Мијатовић и Драгољуба Ђорђевића, чланова већа, уз учешће судијског помоћника Горана Младеновића, записничара, у кривичном предмету против окривљеног АА и др., због кривичног дела трговине људима из члана 111б став 2 у вези става 1 Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о жалбама: јавног тужиоца Окружног јавног тужилаштва у Београду – Специјалног тужилаштва од 09.04.2009. године, окр. ББ од 08.04.2009. године и његовог браниоца адв. БА од 08.04.2009. године, окр. ВВ од 02.04.2009. године и његовог браниоца адв. ВА од 10.04.2009. године, браниоца окривљеног ГГ, адв. ГА од 07.04.2009. године, бранилаца окривљеног ДД, адв. ДА од 09.04.2009. године и адв. ВА од 10.04.2009. године, браниоца окривљеног ЂЂ, адв. ЂА од 10.04.2009. године, браниоца окривљеног ЕЕ, адв. ЕА од 10.04.2009. године, браниоца окривљеног ЖЖ, адв. ЖА од 21.04.2009. године, браниоца окривљеног ЗЗ, адв. ЗА од 05.06.2009. године и о заједничкој жалби бранилаца окр. АА, адв. ИА и ИА1 од 14.04.2009. године, изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду – Посебног одељења К.П.бр.16/06 од 14.11.2008. године, након седнице већа одржане у смислу члана 375 ЗКП-а, дана 14. и 15.04.2010. године, у присуству заменика Тужиоца за организовани криминал Драгана Честа, окривљених ВВ, ДД и ББ и бранилаца окривљених адвоката ЂА, ГА, ДА, ЖА, АЗ по заменичком пуномоћју адв. ВА и адв. АЗ1 по заменичком пуномоћју адв. ДА, на којој су браниоци окривљених ЈЈ, ГГ и ЂЂ били сагласни да се јавна седница одржи у њиховом одсуству, а у одсуству уредно обавештених окр. ЕЕ и бранилаца адвоката ВА, ИА, ИА1 и ЗА, донео је дана 16.04.2010. године,

ПРЕСУДУ

І

Уважавањем жалби окривљеног **ББ** и његовог браниоца адв. БА, **браниоца окр. ГГ** адв. ГА, **окривљеног ВВ** и његовог браниоца адв. ВА, **бранилаца окривљеног ДД** адв. ДА и адв. ВА, **браниоца окривљеног ЂЂ** адв. ЂА, **заједничких бранилаца окривљеног АА** адв. ИА и адв. ИА1 и **бранилаца окр. ЗЗ** адв. ИА и адв. ИА1, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Окружног суда у Београду – Посебног одељења К.П.бр.16/06 од 14.11.2008. године, у погледу правне квалификације кривичног дела и одлуке о кривичној санкцији, тако што Апелациони суд у Београду радње окривљених АА, ВВ, ЂЂ, ДД, ГГ, ББ и ЕЕ, описане у изреци првостепене пресуде, правно квалификује као кривично дело трговина људима из члана 111-б

став 1 КЗ РС у вези члана 22 ОКЗ, па их применом напред наведеног законског прописа и чланова 4, 5, 33, 38, 41 ОКЗ а у односу на окривљене ВВ, ЂЂ, ДД, ГГ и ББ и применом одредбе члана 50 ОКЗ,

О С У Ђ У Ј Е

и то:

Окр. АА на казну затвора у трајању од **4 (четири) године**,

Окр. ВВ на казну затвора у трајању од **3 (три) године**, у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 26.01.2004. године, па до 28.12.2005. године,

Окр. ЕЕ на казну затвора у трајању од **2 (две) године**,

Окр. ЂЂ на казну затвора у трајању од **2 (две) године**, у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 26.01.2004. године па до 06.10.2005. године,

Окр. ДД на казну затвора у трајању од **2 (две) године**, у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 26.01.2004. године до 06.10.2005. године,

Окр. ГГ на казну затвора у трајању од **2 (две) године**, у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 26.01.2004. године до 06.10.2005. године,

Окр. ББ на казну затвора у трајању од **2 (две) године**, у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 19.02.2004. године па до 06.10.2005. године,

док се жалба Специјалног тужиоца у односу на ове окривљене у погледу одлуке о кривичној санкцији **ОДБИЈА КАО НЕОСНОВАНА** а првостепена пресуда у непреиначеном делу **ПОТВРЂУЈЕ**.

II

Поводом жалби браниоца окривљеног ЖЖ адв. ЖА и Специјалног тужиоца, а по службеној дужности, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Окружног суда у Београду, Посебног одељења К.П.бр.16/06 од 14.11.2008. године, тако што Апелациони суд у Београду,

Према:

Окр. ЖЖ (ЈМБГ __), од оца ЖЖ и мајке ЖЖ2, девојачко __, рођеног __. године у Панчеву, са пребивалиштем у __, ул. __ број __, држављанина Републике Србије, писменог, са завршеном основном школом, без занимања, ожењеног, оца двоје малолетне деце, војску служио 1991/1992 године у Параћину, води се у ВЕ СО Панчево, без непокретне имовине, запослен као радник у аа Панчево, осуђиван пресудом Општинског суда у Панчеву К.бр.324/93 од 13.07.1993. године због кривичног дела из члана 165 став 1 КЗ РС, којом му је изречена условна осуда и утврђена казна затвора у трајању од 4 месеца, са роком проверавања од 2 године, налазио се у притвору по решењу истражног судије Окружног суда у Панчеву Ки.бр.14/2004 од 13.02.2004. године, који му се рачуна од 13.02.2004. године када је лишен слободе па до 03.03.2004. године, када му је притвор укинут,

На основу одредбе члана 354 тачка 3 ЗКП,

ОДБИЈА ОПТУЖБУ

Што је:

дана 27.01.2004. године око 19,20 часова у Омољници, у возилу СС „___“, неовлашћено држао пиштољ марке „Црвена застава М70“, калибра 7,65 мм, фабричког броја __, који су радници СУП-а Панчево приликом контроле пронашли у возилу на раскрсници улица __ и __,

- чиме би извршио кривично дело неовлашћено држање ватреног оружја из члана 33 став 1 Закона о оружју и муницији Републике Србије.

На основу члана 512 став 1 ЗКП од окривљеног се одузима један пиштољ марке ЦЗ калибра 7,65мм, модел 70, серијски број __ са наставком и један оквир за наведени пиштољ без муниције.

Окривљени ЖЖ ослобађа се трошкова кривичног поступка и исти падају на терет буџетских средстава суда.

III

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба Специјалног тужиоца, а пресуда Окружног суда у Београду, Посебно одељење К.П.бр.16/06 од 14.11.2008. године, се у делу којим су окривљени ЖЖ и ЈЈ ослобођени од оптужбе да су извршили кривично дело принуде из члана 62 став 2 у вези става 1 КЗ РС у вези члана 19 ОКЗ, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Београду – Посебног одељења КП.бр.16/06 од 14.11.2008. године, окривљени АА, ВВ, ЂЂ, ДД, ГГ, ББ и ЕЕ оглашени су кривим због извршења кривичног дела трговина људима из члана 111б став 2 у вези става 1 Кривичног закона Републике Србије и осуђени су и то:

-Окривљени АА, на казну затвора у трајању од пет година,

-Окривљени ВВ, на казну затвора у трајању од четири године, у коју му је урачунато време проведено у притвору почев од 26.01.2004. године до 28.12.2005. године,

-Окривљени ЕЕ, на казну затвора у трајању од три године,

-Окривљени ЂЂ, на казну затвора у трајању од три године, у коју му је урачунато време проведено у притвору почев од 26.01.2004. године до 06.10.2005. године,

-Окривљени ДД, на казну затвора у трајању од три године, у коју му је урачунато време проведено у притвору почев од 26.01.2004. године до 06.10.2005. године,

-Окривљени ГГ, на казну затвора у трајању од три године, у коју му је урачунато време проведено у притвору почев од 26.01.2004. године до 06.10.2005. године и

-Окривљени ББ, на казну затвора у трајању од три године, у коју му је урачунато време проведено у притвору почев од 19.02.2004. године, када је лишен слободе до 06.10.2005. године,

док је окривљени ЖЖ оглашен кривим због извршења кривичног дела недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348 став 1 Кривичног законика и изречена му је условна осуда којом је утврђена казна затвора у трајању од четири месеца и истовремено одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року од две године не изврши неко друго кривично дело, у коју ће му се применом члана 63 КЗ урачунати време проведено у притвору почев од 13.02.2004. године до 03.03.2004. године.

На основу члана 69 ОКЗ-а према окривљенима ВВ, ГГ, ДД и ЋЋ изречена је мера безбедности одузимања предмета ближе описаних у изреци првостепене пресуде, док је на основу чланова 79 и 87 КЗ-а према ЖЖ изречена мера безбедности одузимања предмета, тако што му је одузет један пиштољ марке ЦЗ калибра 7,65мм, модел 70, серијски број __ са наставком и један оквир за наведени пиштољ без муниције.

Првостепеном пресудом је од окривљеног АА одузета противправна имовинска корист у износу од 5.000 евра, тако што је исти обавезан на динарску противвредност поменутог износа који ће платити по курсу Народне банке Србије на дан уплате у корист буџета Републике Србије у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Од окривљеног ББ одузета је противправна имовинска корист у износу од 500 евра, тако што је обавезан да динарску противвредност наведеног износа плати по курсу Народне банке Србије на дан уплате у корист буџета Републике Србије, а у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Оштећена КК је упућена да свој имовинско правни захтев оствари у парничном поступку, са поуком да може тражити да се намири из износа одузете имовинске користи, ако покрене парницу у законском року.

Окривљени АА, ВВ, ЋЋ, ДД, ГГ, ББ, ЕЕ и ЖЖ обавезани су да плате трошкове кривичног поступка колико буду износили по трошковнику, о чему ће бити донето посебно решење, као и да на име паушала плате износ од по 20.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Окривљени ЖЖ и ЈЈ ослобођени су оптужбе да су извршили кривично дело принуде у покушају из члана 62 став 2 у вези става 1 Кривичног закона Републике Србије у вези члана 19 Основног кривичног закона и одлучено је да у односу на ослобађајући део трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Против ове пресуде жалбе су благовремено изјавили:

-Јавни тужилац Окружног јавног тужилаштва у Београду – Специјалног тужилаштва у односу на окривљене АА, ВВ, ЋЋ, ДД, ГГ, ББ, ЕЕ и ЖЖ због одлуке о казни, а у односу на окривљене ЖЖ и ЈЈ у вези кривичног дела принуде у покушају из члана 62 став 2 у вези става 1 КЗРС у вези члана 19 ОКЗ због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреда кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са

предлогом да се побијана пресуда преиначи, на тај начин што ће окривљенима другостепени суд и то: АА, ВВ, ЋЋ, ДД, ГГ, ББ, ЕЕ изрећи строжије казне затвора, а окривљеном ЖЖ уместо условне осуде изрећи безусловну казну затвора, док је у односу на окривљене ЖЖ и ЈЈ у вези кривичног дела принуде у покушају из члана 62 став 2 у вези става 1 КЗРС у вези члана 19 ОКЗ, за које су ослобођени од оптужбе предложио да се пресуда укине.

-Окривљени ББ због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреда кривичног закона и због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да другостепени суд укине побијану пресуду и предмет врати истом суду на поновно суђење или да исту преиначи тако што ће га ослободити кривичног дела које му је оптужницом стављено на терет. У жалби је захтевао да буде обавештен о седници већа.

-Бранилац окривљеног ББ, адв. БА из свих законских разлога, са предлогом да другостепени суд побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да уколико жалбени разлози не буду прихваћени, његовом брањенику буде изречена блажа санкција.

-Бранилац окривљеног ГГ, адв. ГА због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреда кривичног закона, погрешно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се побијана пресуда преиначи и његов брањеник ослободи одговорности, или да се пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање. Уколико суд жалбене наводе не усвоји, предложио је да се побијана пресуда преиначи у погледу одлуке о казни и изрекне окривљеном ГГ блажа казна, јер би се истом постигла сврха кажњавања. У жалби је захтевао да он и његов брањеник буду обавештени о седници већа.

-Окривљени ВВ због повреда кривичног закона, погрешно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или иста преиначи, тако што ће га другостепени суд ослободити кривичне одговорности.

-Бранилац окривљеног ВВ, адв. ВА због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о казни, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет упути на поновно одлучивање и то Окружном суду у Панчеву као стварно и месно надлежном. У жалби је захтевао да он и његов брањеник буду обавештени о седници већа сходно члану 375 ЗКП-а.

-Браниоци окривљеног ДД, адв. ДА због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреда кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, због одлуке о казни и трошковима кривичног поступка, са предлогом да се побијана пресуда у односу на њеног брањеника укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или иста преиначи и донесе ослобађајућа пресуда и адв. ВА због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет упути на поновно одлучивање и то Окружном суду у Панчеву као стварно и месно надлежном, те да он и његов брањеник буду обавештени о седници већа сходно члану 375 ЗКП-а.

-Бранилац окривљеног ЋЋ, адв. ЋА због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, или иста преиначи, тако што ће његов брањеник бити ослобођен кривичне одговорности или се блаже казнити. У жалби је захтевао да он и његов

брањеник буду обавештени о јавној седници када се буде решавало по жалби.

-Бранилац окривљеног ЕЕ, адв. ЕА због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно утврђеног чињеничног стања, а опреза ради и због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати на поновно одлучивање или преиначи тако што ће окривљени ЕЕ бити ослобођен кривичне одговорности или што ће му бити изречена блажа кривична санкција.

-Браниоци окривљеног АА, адвокати ИА и ИА1 због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или иста преиначи, тако што ће окривљени АА бити ослобођен кривичне одговорности или се блаже казнити. У жалби су захтевали да буду обавештени заједно са својим брањеником о јавној седници када се буде решавало по жалби.

-Бранилац окривљеног ЖЖ, адв. ЖА због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да рок провере буде краћи, у ком смислу и предлаже преиначење првостепене пресуде. У жалби је захтевао да буде обавештен о седници већа у смислу члана 375 ЗКП-а, и

-Бранилац окривљеног ЗЗ, адв. ЗА због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се побијана пресуда укине или преиначи, тако што ће окривљени ЗЗ бити ослобођен кривичне одговорности или му бити изречена блажа кривична санкција. У жалби је захтевао да он и његов брањеник буду обавештени о седници већа у смислу члана 375 ЗКП.

Одговор на жалбу јавног тужиоца Округног јавног тужилаштва у Београду – Специјалног тужилаштва, поднели су браниоци окривљених ЈЈ и ДД, адвокати ГА и ДА, са предлогом да се жалба јавног тужиоца, одбије као неоснована. Бранилац окривљеног ЈЈ је у одговору на жалбу захтевао да он и његов брањеник буду обавештени о седници већа.

Републички јавни тужилац је у поднеску Ктж-ОК бр.10/09 од 15.07.2009. године, предложио да се жалбе окривљених и њихових бранилаца одбију као неосноване, а да се уважи као основана жалба Специјалног тужиоца и преиначи побијана пресуда у њеном осуђујућем делу у погледу одлуке о кривичним санкцијама, тако што ће другостепени суд окривљенима АА, ВВ, ЂЂ, ДД, ГГ, ББ и ЕЕ изрећи казне затвора у дужем временском трајању од досуђеног, а окривљеном ЖЖ уместо условне осуде изрећи безусловну казну затвора, или да се побијана пресуда укине у ослобађајућем делу и списи врате првостепеном суду на поновни претрес и одлуку.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење је одржало седницу већа у смислу члана 375 ЗКП-а, у присуству заменика Тужиоца за организовани криминал Драгана Честа, окривљених ВВ, ДД и ББ и бранилаца окривљених ЂА, ГА, ДА, ЖА, АЗ по заменичком пуномоћју адв. ВА и адв. АЗ1 по заменичком пуномоћју адв. ДА, на којој су браниоци окривљених ЈЈ, ГГ и ЂЂ били сагласни да се јавна седница одржи у њиховом одсуству, а у одсуству уредно обавештених окривљеног ЗЗ и бранилаца адвоката ВА, ИА, ИА1 и ЗА, на којој је размотрио списе предмета, побијану пресуду (коју је испитао у смислу члана 380 ЗКП-а) и жалбе, па је по оцени навода и предлога из изјављених жалби, одговора на жалбу јавног тужиоца који су поднели браниоци окривљених ЈЈ и ДД, као и предлога Републичког јавног тужиоца датог у напред наведеном поднеску и усмених речи датих у седници већа, нашао:

I

Испитујући побиијану пресуду у смислу одредби члана 380 ЗКП-а, Апелациони суд није нашао да су побиијаном пресудом учињене битне повреде одредаба кривичног поступка на које у смислу члана 380 став 1 тачка 1 ЗКП-а, пази по службеној дужности, ни битне повреде одредаба кривичног поступка на које се окривљени и њихови браниоци у жалбама позивају.

Члан 368 став 1 тачка 2 и 6 ЗКП-а

Жалбама браниоца окривљених ВВ и ДД, адв. ВА и браниоца окр. ЕЕ адв. ЗА, оспорава се стварна надлежност Посебног одељења Окружног суда у Београду за поступање у овом предмету. Овакви наводи су неосновани, из разлога које је првостепени суд већ навео у решењу Кп.бр.6/04-Кв.П.бр.53/04 од 03.06.2004. године, решавајући поводом приговора против оптужнице, у којим приговорима је на истоветан начин оспоравана стварна и месна надлежност и из разлога наведених на страни 63 и 64 првостепене пресуде, а које разлоге у свему прихвата и Апелациони суд. Наиме, чланом 22 Закона о организацији надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала предвиђено је да су за кривична дела организованог криминала описана у члану 2 истог закона у којем је оптужница ступила на правну снагу до дана ступања на снагу тог закона, стварно и месно надлежни судови који су били стварно и месно надлежни пре ступања на снагу тог закона. Како је наведени закон ступио на снагу 12.04.2002. године, а оптужница је стала на правну снагу доношењем решења о одбијању приговора против оптужнице дана 03.06.2004. године, дакле након доношења тог закона, то је несумњиво да је према одредбама члана 22, члана 12 став 1 и члана 13 став 1 наведеног закона, за поступање у овом предмету стварно надлежан Окружни суд у Београду и то његово Посебно одељење за поступање у предметима организованог криминала.

Постојање или непостојање услова из члана 3 Закона о организацији надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, је чињенично и правно питање које се утврђује у кривичном поступку, док се стварна надлежност суда одређује зависно од чињеничног описа оптужнице, а према подигнутој оптужници Специјалног тужиоца за организовани криминал окривљенима се стављају на терет кривична дела са елементом организованог криминала, чиме је и успостављена стварна и месна надлежност суда.

О приговору месне надлежности који се према одредбама члана 37 став 3 ЗКП-а може поднети до ступања оптужнице на правну снагу, након чега се суд више не може огласити месно ненадлежним, нити странке могу истицати тај приговор, у првостепеном поступку је одлучено поводом приговора на оптужницу и Апелациони суд прихвата разлоге првостепеног суда наведене у поменутом решењу и по овом питању. Уколико се имају у виду и одредбе члана 12 став 1 да је за поступање у предметима кривичног дела из члана 2 Закона надлежан Окружни суд у Београду као првостепени за територију Републике Србије и одредбе члана 13 став 1 истог закона да се у Окружном суду у Београду образује Посебно одељење за поступање у предметима кривичних дела из члана 2 Закона, онда је јасно да је једини месно надлежан суд управо Окружни суд у Београду и то његово Посебно одељење, а самим тим сагласно законским одредбама судеће веће је састављено од троје судија.

Члан 368 став 1 тачка 9 ЗКП-а

У жалбама браниоца окривљених ВВ и ДД, адв. ВА, браниоца окр. ЂЂ адв. ЂА и

браниоца окр. ЕЕ адв. ЗА, се наводи да је уношењем теже квалификације кривичног дела у нову пресуду у односу на првобитну, повређено и начело „*reformatio in peius*“ из члана 382 ЗКП-а, с обзиром да су првобитном пресудом окривљени оглашени кривим за став 1 члана 111б КЗ РС, а другом пресудом због кривичног дела трговине људима из члана 111б став 2 у вези става 1 КЗ РС. Апелациони суд налази да су наводи окривљених и бранилаца из жалби у овом погледу неосновани. Ово стога што је оптужницом Специјалног тужиоца Кт.С.бр.4/04 од 15.04.2004. године окривљенима АА, ВВ, ИИ, ЂЂ, ДД, ГГ, ББ и ЕЕ стављено на терет кривично дело трговине људима из члана 111-б став 2 у вези става 1 КЗ РС. Пресудом Окружног суда у Београду – Посебно одељење К.П.бр.6/04 од 28.12.2005. године, поменути окривљени оглашени су кривим због кривичног дела трговине људима из члана 111-б став 1 Кривичног закона Републике Србије.

Решењем Врховног суда Србије Кж.І Ок.5/06 од 04. и 05.10.2006. године, уважена је жалба Специјалног тужиоца – Окружног јавног тужиоца у Београду и бранилаца окривљених, те је укинута у целости пресуда Окружног суда у Београду – Посебно одељења Кп.бр.6/04 од 28.12.2005. године и предмет је враћен првостепеном суду на поновно суђење. На пресуду од 28.12.2005. године жалбу је изјавио и Специјални тужилац – Окружног јавног тужилаштва, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреда кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом да Врховни суд Србије све окривљене који су изреком под I/1 побијане пресуде оглашени кривим за кривично дело трговине људима из члана 111-б став 1 КЗ РС огласи кривим за исто кривично дело, али за став 2 у вези става 1 члана 111-б КЗ РС, изрекне им строжије казне, а да првостепену пресуду укине у делу којим је одбијена оптужба због кривичног дела злочиначког удруживања из члана 227 КЗ РС. У поменутом решењу Врховног суда Србије Кж.І Ок.5/06 на страни 10. став 2 се констатује да с обзиром да побијана пресуда садржи битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 11 ЗКП-а, то се ни чињенично стање није могло испитати. Имајући у виду напред наведено као и да су пресудом Окружног суда у Београду К.П.бр.16/06 од 10.11.2008. године, која је јавно објављена 14.11.2008. године, окривљени АА, ВВ, ЂЂ, ДД, ГГ, ББ и ЗЗ оглашени кривим због кривичног дела трговине људима из члана 111-б став 2 у вези става 1 КЗ РС, ако се има у виду да је решење Врховног суда Србије Кж.І Ок.5/06 донето на основу одредбе члана 389 став 1 ЗКП-а, да жалба у погледу овог кривичног дела и његове квалификације није изјављена само у корист окривљених, то се у конкретном случају не ради о новом претресу пред судом првог степена након укинуте првостепене пресуде од стране суда другог степена поводом жалбе у корист окривљеног (члан 394 став 4 ЗКП-а), те нема повреде члана 382 ЗКП-а, односно битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 9 ЗКП-а.

Члан 368 став 1 тачка 10 ЗКП

Жалбама окр. ВВ, бранилаца окривљених ВВ и ДД, адв. ВА, браниоца окр. ЂЂ адв. ЂА, бранилаца окр. АА адвоката ИА и ИА1 као и жалбом браниоца окр. ЕЕ адв. ЕА, указује се да се првостепена пресуда заснива на доказима на којима се судска одлука не може заснивати јер су прибављени на незаконит начин а за прислушкивање и снимање телефонских разговора није постојала законита наредба, с обзиром да претходно није постојао образложен предлог Државног тужиоца. Даље се у жалбама истиче да је наредба истражног судије Окружног суда у Панчеву незаконита и противуставна јер је повређен суверенитет друге државе и наређено је прислушкивање телефона италијанског оператера, да се суд у пресуди позива и на телефонске разговоре који су вођени након доношења решења о спровођењу истраге, да наредба не садржи бројеве телефона већ гласи на лице и да суд није располагао референтним гласом АА, због чега се и по наводима из жалби на побројаним доказима, на овај начин не може заснивати судска одлука.

Насупрот изнетим жалбеним наводима, по оцени Апелационог суда, наредбе истражног судије Окружног суда у Панчеву Кри.4/03-Пов од 02.09.2003. године и 09.12.2003. године, које се односе на окр. ВВ, донете су по писменом и образложеном предлогу Јавног тужиоца Окружног јавног тужилаштва у Панчеву Стр.По.12/03 од 02.09.2003. године и Стр.По.11/03 од 09.12.2003. године, а наредбе истражног судије Окружног суда у Панчеву Кри.бр.4/03-Пов од 13.10.2003. године и од 16.01.2004. године које се односе на окривљеног АА донете су по писменом и образложеном предлогу Јавног тужиоца Окружног јавног тужилаштва у Панчеву Стр.По.12/03 од 13.10.2003. године и 16.01.2004. године, у складу са чланом 232 ЗКП-а, на предлог овлашћеног тужиоца, према осумњиченима пре него што је кривични поступак покренут, а у наредби се наводе подаци о лицима чији се разговори стављају под надзоре и снимају, основи сумње који стоје против тих лица, одређен је начин спровођења, затим обим и трајање мера. Сви снимљени телефонски разговори и транскрипти ових разговора окривљених ВВ и АА, који се налазе у списима предмета, обављени су након доношења ових наредби, (10.09.2003. године, 11.10.2003. године, 21.10.2003. године АА, 26.01.2004. године и 25.12.2003. године АА) а пре 28. јануара 2004. године, када је поднет захтев за спровођење истраге од стране овлашћеног тужиоца. Разговори су обухваћени наредбама, и нетачно се у жалбама наводи да су у пресуди коришћени разговори настали након доношења решења о спровођењу истраге. Телефонски разговор који је настао применом мере надзора према једном окривљеном, може се користити у односу на друге окривљене у односу на које није било наредби за прислушкивање јер је у конкретном случају кривични поступак у односу на њих је јединствен као и прикупљени докази, а то се пре свега односи на транскрипте телефонских разговора окривљених ВВ и АА у којима они разговарају са окривљеним ЕЕ.

Према томе, снимљени телефонски разговори, и транскрипти ових разговора у односу на наведене окривљене као доказ прибављени су на законит начин, из којих разлога се наводи из жалби показују неосновани. Мере телефонских разговора су примењене у односу на кривично дело које има елемената организованог криминала и које је изричито наведено у члану 232 ЗКП-а – трговина људима. Иако је касније наведени предмет преузет од стране Специјалног тужиоца и процесуиран пред Посебним одељењем Окружног суда у Београду, докази засновани на тим наредбама, који су прибављени на основу члана 232 ЗКП-а се могу користити на главном претресу као доказ, иако нису прибављени по наредбама истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду. Осим тога, по наредби истражног судије може се вршити надзор претплатника мобилне телефоније других земаља, ако су они у ромингу у нашој земљи у систему мобилне телефоније наше државе или ако су позвали неког корисника мобилне телефоније наше државе јер се мере прислушкиваних разговора односе на лице, при чему је предмет снимања разговор, а предмет надзора телефон или друго техничко средство.

Наводима из жалби окр. ВВ, браниоца окр. ГГ адв. ГА, браниоца окр. ЂЂ адв. ЂА и бранилаца окр. АА адвоката ИА и ИА1, неосновано се указује да је првостепени суд повредио одредбе кривичног поступка јер је одбио доказне предлоге одбране, имајући у виду да суд није у обавези да изведе све доказе које странке предложе, али се суд не ослобађа обавезе да и сам изведе доказе за које нађе да су нужни, а у конкретном случају одбијање доказних предлога одбране не представља битну повреду одредаба кривичног поступка.

Радње препознавања које су обављене у овом предмету обављене су само у складу са одредбом члана 104 ЗКП-а, према којој радњи, препознавању у преткривичном поступку мора да присуствује Јавни тужилац, који је у конкретном случају и био присутан, док се изричито не тражи присуство браниоца. Приликом састављања записника о препознавању лица од 31.03.2004. године, у којем је констатовано да је оштећена КК препознала ИИ, ЂЂ, ДД, ВВ и ББ, били су присутни и браниоци окривљених, адвокати, који нису имали примедби

на начин на који је извршено препознавање и нису имали неких других предлога. Такође, када је у питању записник о препознавању састављен дана 10.12.2004. године, поводом наредбе председника већа у предмету К.П.бр.6/04 од 07.12.2004. године, наведена радња препознавања обављена је у свему у складу са одредбом члана 104 ЗКП-а, на који записник о препознавању бранилац окривљеног ЕЕ није имао примедби, већ је чак и потврдио да је чуо када је оштећена на питање истражног судије одговорила да је „то тај ЕЕ“. Из наведених разлога неосновани су наводи из жалби окр.ВВ и бранилаца окр. ЕЕ адвоката ЕА и ЗА.

Неосновани су жалбени наводи окр. ВВ, браниоца окр. ГГ адв. ГА, браниоца окр. ЂЂ адв. ЂА и бранилаца окр. АА адвоката ИА и ИА1, да је битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 10 ЗКП-а првостепени суд учинио и тиме што из списка предмета није издвојио записнике о саслушању оштећене КК, на којима је засновао чињенично стање у односу на окривљене. Насупрот изнетим жалбеним наводима, по оцени Апелационог суда, а имајући у виду да из списка предмета произлази да је суд утврдио процесну чињеницу да се сведок - оштећена КК не може пронаћи и поред многобројних покушаја првостепеног суда, то је суд правилно на основу члана 337 став 1 тачка 1 ЗКП-а одлучио да се прочитају њени искази од 22.01.2004. године, 28.02.2004. године, дати пред истражним судијом Окружног суда у Панчеву и транскрипти са главног претреса од 02. и 03. септембра и 18.10.2004. године, јер читањем њених исказа нису повређене одредбе члана 337 и 338 ЗКП-а, о чему је првостепени суд дао јасне и недвосмислене разлоге у својој пресуди, које у свему прихвата и овај суд, што значи да оваквим поступком првостепени суд није учинио битне повреде одредаба кривичног поступка на које се жалбом указује. Ствар садржине њених исказа који су прочитани је ствар чињеничног стања, а не битних повреда одредаба кривичног поступка.

Члан 368 став 1 тачка 11 ЗКП-а

Неосновани су жалбени наводи окр. ББ и његовог бранилаца адв. БА, бранилаца окривљених ВВ и ДД, адв. ВА, браниоца окр. ЂЂ адв. ЂА, бранилаца окр. АА адвоката ИА и ИА1 и браниоца окр. ЕЕ адв. ЕА, којима оспоравају првостепену пресуду због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 11 ЗКП, јер по оцени овог суда, противно наводима из жалби, пресуда је јасна и разумљива, садржи разлоге о одлучним чињеницама из којих се поуздано закључује да су окривљени извршили кривичноправне радње ближе описане у изреци првостепене пресуде. Такође из наведених разлога се види који докази потврђују одлучне чињенице и како је првостепени суд ценио изведене доказе и одбране окривљених, а што је у складу са садржином доказа на којима се заснива првостепена пресуда. Стога се у жалбама неосновано истиче супротно, а сасвим је друго питање да ли су ове чињенице правилно утврђене, што је питање чињеничног стања, а не овог жалбеног основа. Осим тога, насупрот жалбеним наводима, у изреци првостепене пресуде као и у образложењу јасно и прецизно су описане чињенично-правне радње и улога окривљених. У изреци првостепене пресуде на страни 4 и 5 прецизно су описане кривично-правне радње окривљених АА, ВВ, ЂЂ, ДД, ГГ, ББ и ЕЕ који су и оглашени кривим због кривичног дела трговине људима из члана 111б КЗ РС, док су у образложењу пресуде од стране 68 до стране 73 такође прецизно означене радње извршења сваког од окривљених посебно, и то радње врбовања, радње држања и превозења, радње предавања и пребацивања те радње бављења проституцијом оштећене за окривљеног АА. Првостепени суд је у изреци и образложењу јасно описао које су конкретне радње предузимали свако од наведених окривљених, а циљ истих је био сексуална експлоатација оштећене у циљу стицања имовинске користи. Како стицање имовинске користи у суштини представља реализацију плана свих окривљених у конкретном случају, то су и све њихове радње јасно у првостепеној пресуди описане да представљају реализацију једног таквог плана.

Неосновани су наводи да је првостепени суд навео да је оштећена КК дала идентичне исказе током овог кривичног поступка и то у првостепеној пресуди нигде не стоји. Што се тиче навода из жалби окр. ВВ, браниоца окр. ГГ адв. ГА, браниоца окр. ЋЋ адв. ЂА и бранилаца окр. АА адвоката ИА и ИА1, да суд није отклонио противречности у исказима овог сведока, Апелациони суд истиче да је првостепени суд предузимао процесне радње ради обезбеђења присуства оштећене, почев од 07.12.2006. године, све до главног претреса одржаног дана 15.10.2008. године, које нису уродиле плодом, и правилно је утврђена чињеница да сведок оштећена КК се не може пронаћи и код такве чињеничне ситуације на основу члана 337 став 1 тачка 1 одлучено је да се прочитају њени искази из којих је несумњиво утврђено на који начин и од којих лица је врбована за бављење проституцијом, у којим кућама и од којих лица држана у земљи, а потом на који начин и од стране којих лица је пребачена из Панчева у Београд, а потом у Жупању и Сплит у Хрватској, а онда у Анкону и северну Италију, где се бавила проституцијом за окр.АА коме је од те делатности предавала зарађени новац, те о овим одлучним чињеницама не постоји противречност између њених исказа и онога што се наводи у разлозима пресуде и записника. Да би постојала повреда из члана 368 став 1 тачка 11 ЗКП, односно да је изрека противречна, противречност треба да је управо у релевантним чињеницама и да је знатна, а у конкретном случају нема противречности у погледу репродукције исказа овог сведока који се односи на одлучне чињенице и првостепени суд је релевантне чињенице из исказа сведока оштећене објаснио и довео у везу са осталим доказима који их потврђују.

У жалбама бранилаца окривљених ВВ и ДД, адв. ВА, браниоца окр. ЋЋ адв. ЂА и бранилаца окр. АА адвоката ИА и ИА1, указује се да у првостепеној пресуди нису дати разлози о психичком односу окривљених према учињеним делима, па Апелациони суд и ове жалбене навод оцењује неоснованим, јер је првостепени суд за сваког од окривљених утврђивао психички однос према учињеном делу и о томе дао јединствену оцену на страни 88 – 91 образложења побиијане пресуде. Наводи из жалби бранилаца окривљених ВВ и ДД, адв. ВА, да изрека пресуде не садржи одредбе о кривици окривљених и да због тога постоји повреда кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 11 ЗКП, су неосновани с обзиром да је кривично дело трговине људима из члана 111б које је стављено на терет окривљенима извршено у периоду јули – септембар 2003. године и у односу на окривљене је примењен Кривични закон Републике Србије, а не Кривични законик, који се почео примењивати од 01.01.2006. године у који су први пут ушле одредбе о кривици и где кривица представља субјективни елемент бића сваког кривичног дела и која као таква мора бити опредељена у његовом чињеничном опису.

Неосновано се у жалбама браниоца окр. ББ адв. БА, браниоца окр. ДД адв. ДА, бранилаца окривљених ВВ и ДД, адв. ВА, браниоца окр. ЋЋ адв. ЂА и бранилаца окр. АА адвоката ИА и ИА1, наводи да у пресуди није наведено колику је добит односно имовинску корист стекао АА по основу проституције којом се у Италији бавила оштећена КК, као и окр. ББ јер је у изреци пресуде на страни 5 изричито наведено да је бавећи се проституцијом за окривљеног АА КК зарађивала од 500 до 600 евра дневно који новац је предавала оптуженом АА, а на страни 8 изреке пресуде на основу члана 84 и 85 ОКЗ и члана 513 и 515 ЗКП од окривљеног АА је одузета противправна имовинска корист која потиче од извршења кривичног дела у износу од 5.000 евра, тако што је исти обавезан да на динарску противвредност овог износа, док је на основу истих законских чланова од окривљеног ББ одузета противправна имовинска корист у износу од 500 евра. У изреци на страни 4, јасно је наведено да су све радње – врвовање, превожње, пребацивање, предавање, сакривање и држање лица женског пола сви окривљени предузимали у циљу стицања имовинске користи од њеног бављења проституцијом за окривљеног АА, а суд је правилно прихватио исказ оштећене да је иста једном приликом када су били присутни ДД и ББ поставила питање која је њихова зарада од њеног бављења проституцијом, те су јој ДД и ББ одговорили да свако

добија свој део колача. Имајући у виду да је обележје кривичног дела из члана 111б стицање неке користи, предузимањем напред поменутих наведених радњи, то се у изреци али и у образложењу пресуде јасно описује стицање те користи, при чему стицање користи не мора бити наведено за сваког од окривљеног понаособ, с обзиром да и у изреци пресуде стоји да се оштећена бавила проституцијом за окривљеног АА, а да су све наведене радње остали окривљени предузимали управо у том циљу, од чега су по правилном налажењу првостепеног суда имали свој део.

Неосновани су и жалбени наводи бранилаца окр. АА адвоката ИА и ИА1, да у првостепеној пресуди није јасно утврђено на који начин је суд дошао до износа од 5.000 евра имовинске користи када је у питању окривљени АА односно 500 евра када је у питању окривљени ББ. Наиме, првостепени суд је на страни 96 образложења пресуде дао исцрпне разлоге у којима је објаснио да је на основу изведених доказа утврђено да се оштећена КК бавила проституцијом 10 дана зарађујући од 500 до 600 евра дневно и да је тај новац предавала АА. У конкретном случају правилно је првостепени суд пошао од чињенице да је дневни износ зараде који је окривљени АА узимао од оштећене 500 евра исти најповољнији за њега, па је утврдио да је за наведено време исти прибавио противправну имовинску корист у износу од 5.000 евра. Такође је правилно на основу изведених доказа првостепени суд утврдио да је ББ од оштећене узео 500 евра на име трошкова пута за Италију, ради њеног бављења проституцијом, а што произилази из његове одбране који износ на њен захтев оштећеној КК није вратио.

По налажењу Апелационог суда изрека пресуде је разумљива, јасна и садржи разлоге и о овој одлучној чињеници, а у образложењу пресуде су изнете чињенице и докази на основу којих је првостепени суд утврдио стицање користи одлучне чињенице и за своје ставове првостепени суд је дао исцрпне, одређене и јасне и ваљане разлоге које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Када су у питању кривично-правне радње окривљених АА, ВВ, ЂЂ, ДД, ГГ, ББ и ЗЗ, чињенично стање утврђено је на основу доказа наведеним на страни 66-68 првостепене пресуде, на основу којих је утврђено следеће чињенично стање:

Из исказа ошт. КК утврђено је на који начин и од којих лица је врбована за бављење проституцијом, у којим кућама и од којих лица је држана у земљи, а потом, на који начин од стране којих лица је пребачена из Панчева у Београд, потом у Жупању и Сплит у Хрватској а онда у Анкону и северну Италију.

Када су у питању радње врбовања утврђено је да је ошт. КК окр. ГГ предложио да се бави проституцијом у Италији за АА док је у исказу од 26.02.2004.године оштећена детаљније сведочила да је овај окривљени наговарао да се бави проституцијом у Италији говорећи јој да би од бављења проституцијом више зарађивала тамо, те да ће ако пристане повезати је са људима који се тиме баве и који ће јој помоћи да оде у Италију. Окр. ГГ оштећену потом упознаје са ББ и ДД који даље оштећену наговарају да се бави проституцијом у Италији говорећи јој да они гарантују добру зараду те да може зарадити 3-4.000 евра месечно али и да ће радити у хотелу. Оштећена даље сведочи да је била у премишљању и да још није донела одлуку али да су је окривљени телефоном позивали и наговарали да донесе одлуку и да је посебно био упоран у томе ДД а да је окривљени ГГ у једном разговору рекао да ако мисли да су они неозбиљни да ће ВВ разговарати са њом о томе, те су у том циљу дана 01.08.2003.године код окретнице у Омољници дошли ВВ, ДД и ГГ и да јој је ВВ том приликом рекао да ће се бавити проституцијом у хотелу и да ће фино зарађивати. Правилно је првостепени суд ценио да је оштећена уверљиво и животно објаснила на који начин и од кога је врбована за бављењем проституцијом наводећи да је она

имала лично највеће поверење у окривљеног ВВ. Правилно је првостепени суд такође ценио да су радње којима се окривљени ГГ, ДД, ББ и ВВ подстицали оштећену да се бави проституцијом у Италији за АА, у суштини радње врбовања, којом се остварује и учвршћује свест код оштећене да донесе такву одлуку. Правилно је првостепени суд из исказа оштећене утврдио да у време када се дешава радња врбовања односно у јулу месецу 2003.године, да је иста имала значајних животних и породичних проблема који су се огледали у честим несугласицама са оцем код кога је иначе живела у заједничком домаћинству, да је иста самохрана мајка једног малолетног детета као и да је остала без сталног запослења. У свом исказу оштећена износи да је окривљени ГГ знао за њену ситуацију у кући јер живи у близини ње као и да је иста донела коначну одлуку тек након поновног сукобљавања са оцем. Да су ове околности односно тешке породичне и животне прилике оштећене биле познате окривљенима у време када је оштећена врбована за бављењем проституцијом као и какав су утицај те животне и породичне прилике имале на њу, правилно првостепени суд цитира одбрану ДД који каже „СС1 таксиста се мени обраћа и прича ми причу да КК има проблем са оцем, да јој отац одузима дете да је бије и да је у ситуацији да жели да иде у иностранство да ради“. Правилно је првостепени суд на основу изведених доказа утврдио да су окривљени располагали сазнањем и користили се животним и породичним приликама односно неприликама у којима се налазила оштећена КК у том периоду, а све у циљу њеног врбовања за бављењем проституцијом за АА.

Правилно је првостепени суд из исказа оштећене закључио да је након њеног пристанка да се бави проституцијом у Италији под обећаним условима окривљени ГГ исту пребацио аутомобилом од њене куће до Мотела „Мис“ у Панчеву где је оштећена предала окривљенима ДД и ББ свој пасош, личну карту и 500 евра на име трошкова пута, након чега је ДД и ББ одводе до насеља нова Миса у кућу НН лица СС2, где је била затворена неколико дана и где је више пута долазио окривљени ГГ који је након тога пребацио код друга окривљеног ДД где је провела једну ноћ а одатле су је АА и ИИ према коме је поступак раздвојен одвели у кућу окривљеног ЂЂ где су је окривљени ВВ, ИИ и ЂЂ држали скривену неколико дана закључавајући је када нису били у њој, претећи јој да не сме да излази ван куће и да употребљава фиксни телефон када је остала сама у кући и где јој оптужени ВВ доноси путну исправу-пасош. Окр. ВВ и ИИ према коме је поступак раздвојен, су је одвели и сместили у кућу ЂЂ, те је током држања у тој кући иста била закључавана када ИИ и ЂЂ нису били у њој. Окривљени ЂЂ јој је рекао да не сме да користи кућни телефон када би он одлазио из куће а по повратку ЂЂ би понављао задњи број који је био познат преко телефона да би проверавао да ли је телефон уопште употребљаван. Окр. ЂЂ јој је говорио да не сме да излази ни у двориште, ни на терасу, ни у кући и да се ван куће не појављује (исказ оштећене са пл.претреса од 03.09.2004.године). Из исказа оштећене даље је такође утврђено док се налазила у кући НН лица СС2 окривљени ДД јој упућује претње да не може да одустане и да то не би било добро за њу а ЂЂ не дозвољава оштећеној да слободно изађе из његове куће у којој је држана да је у тој кући била закључавана када окривљени нису били присутни а док су у разговору са трећим лицима окривљени прикривали њен идентитет и њено порекло. Правилно је првостепени суд из напред утврђених чињеница закључио у каквој се животној ситуацији оштећена налазила те да је у оквиру радњи које су окривљени предузимали сваки имао своју улогу и задатак. Радње које су окр. ГГ, ДД и ББ, ВВ и ЂЂ предузимали а које се огледају у превозењу и премештању, држању и скривању оштећене су само фаза реализације плана којима је оштећена требала да буде пребачена и то ради бављења проституцијом за окр.АА.

Када су у питању радње предавања и пребацивања правилно је првостепени суд из исказа оштећене утврдио да је из куће окр.ЂЂ, ИИ према коме је поступак раздвојен организовао превоз оштећене до Београда где је оштећена предата окр.ЕЕ који је затим заједно са окр.АА превози до бензинске пумпе на Новом Београду и предаје двојници НН лица

из Хрватске са надимцима „СС3 и СС4“. Исти је даље превозе у Републику Хрватску до места Жупања, где јој је лице по надимку „Мартин“ предао фалсификовану особну исказницу Републике Хрватске након чега је из Жупање отпутовала за Сплит, где ју је сачекао окривљени АА коме је предала своју личну карту и путну исправу-пасош. АА је оштећеној купио карту од Сплита до Анконе, укрцао на брод а у Анкони су је сачекали НН СС5 и НН СС6 које је превозе у место Тревизо, где је сутрадан дошао окр. АА и саопштио јој да ће се бавити проституцијом и то на улици. Правилно је првостепени суд оценио да је оштећена у својим исказима детаљно објаснила међусобну везу, конкретну улогу и повезан ланац радњи окривљених који су у међусобној координисаној акцији унапред, по договореном плану омогућили пребацивање оштећене преко границе наведених држава.

Из исказа оштећене КК правилно је првостепени суд утврдио да је иста објаснила детаљно на који начин се бавила проституцију за окр. АА, коме је од те делатности предавала зарађени новац. Наиме, након што су је у Анкони сачекале НН СС5 и НН СС6 које је превозе у место Тревизо, сутрадан ту долази и АА саопштавајући јој да ће се бавити проституцијом на улици и наређујући јој да одмах почне са радом, да сексуално услуге наплаћује 30 евра по муштерији и да свакодневно води евиденцију о томе а да му сав новац предаје с тим што ће од те зараде она имати право на 20%. Након што оштећена ту наредбу одбија окр. АА је одводи у напуштenu кућу и тамо физички и психички малтретира, а када је оштећена након три дана пристала да се бави проституцијом на улици, окр. АА је лично превози у близини Тревиза до ауто-пута где су се на одређеном месту налазиле девојке које су радиле за њега и на ком се и оштећена бавила проституцијом десет дана зарађујући од 500-600 евра дневно који новац је предавала окр. АА, да би крајем августа и почетком септембра месеца 2003. године оштећена успела уз помоћ једног италијанског држављанина да побегне до Анконе а потом бродом до Сплита и аутобусом ка Београду где је на граничном прелазу Србије и Црне Горе у Шиду пријавила овај догађај полицији.

Правилно је првостепени суд закључио из исказа ошт. КК који је мотив свих окривљених (имовинска корист), с обзиром да је оштећена изјавила да је једном приликом када су били присутни ДД и ББ поставила питање која је њихова зарада од њеног бављења проституцијом, када ДД и ББ у одговору нису прецизирали цифру али су јој рекли да свако добија свој део колача.

Правилно је првостепени суд на основу увида у медицинску документацију оштећене и њен здравствени картон, утврдио да подаци из тог здравственог картона потврђују сведочење оштећене и њену изјаву када је детаљно објаснила своју породичну ситуацију описујући свађе и раније физичке сукобе са оцем када је задобила повреде које су третиране у здравственој установи.

Правилно је првостепени суд на основу налаза и мишљења судских вештака ВЕ1 и ВЕ2 утврдио чињеницу да код ошт. КК није установљено постојање склоности ка конфубулацијама односно измишљању догађаја на болесној основи као ни постојања знакова патолошке лажљивости. У односу на сведочење оштећене КК одбрана окривљених истиче примедбе, које се у основи могу сврстати у две врсте примедби. Примедбе које се тичу истинитости садржине исказа сведока КК и примедбе које се везују за саму личност и процесну способност овог сведока. Правилно је првостепени суд да би отклонио сваку сумњу у односу на способност ошт. КК да сведочи, на главном претресу наредио да се изврши неуропсихијатријско и психолошко вештачење способности оштећене да учествује као сведок у кривичном поступку. Ово вештачење на главном претресу урађено од психолога ВЕ2 и др. ВЕ3, и оба вештака су се сложила и дала јединствено мишљење да је прегледана КК у стабилном психичком стању, да не показује неке знаке душевне болести, душевне поремећности, умне заосталости или излапелости. Према општем аспекту са психијатријске

и неуропсихијатријске тачке гледишта као и са психолошке тачке гледишта, КК је способна да се појави у улози сведока и способна је да адекватно репродукује доживљено и оно што је буде суд питао. Код оштећене није установљено постојање склоности ка конфубулацијама (измишљане догађаја на болесној основи) као ни знакова патолошке лажљивости.

Такође је првостепени суд правилно утврдио на основу исказа судског вештака ВЕ4 да је особна исказница Републике Хрватске бр.1542697 издата на име СС7, фалсификована тако што је извршена замена првобитно стављене фотографије постојећом а на којој се налазила слика оштећене, да на полеђини фотографије која се налази на поменутој исказници нису констатовани трагови постојања отиска печата фотографске радње или датума израде фотографије. На основу једносмерне аутобуске карте од 15.08.2003.године правилно је првостепени суд утврдио да иста важи за једну особу од Жупање до Сплита док је на основу купона бр.1045358 од 16.08.2003.године правилно утврђено да се исти односи на релацију Сплит-Анкона. Оштећена је у свом исказу и по оцени овог суда убедљиво и логично објаснила настанак особне исказнице Републике Хрватске, њену намену, разлоге због којих је користила идентитет лица са именом СС7 из Хрватске као и начин на који је користила овај документ све док га није предала органима МУП-а РС заједно са једносмерном картом бр.10278 на релацију од Жупање до Сплита дана 15.08.2003.године и купона на релацији Сплит-Анкона од 16.08.2003.године.

Наводе ошт. КК који се односе на коришћење особне исказнице потврдили су и сведоци СС8 и СС9 овлашћена службена лица пограничне полиције аа. Наиме, ова лица су потврдила да је оштећена на граничном прелазу са Хрватском дана 04.09.2003.године ушла у државну заједницу СЦГ као путник аутобуса, да том приликом код себе није имала путну исправу-пасош већ хрватску личну карту на име СС7 након чега је оштећена истима испричала како је доспела у ту животну ситуацију.

Наведене чињенице се недвосмислено и јасно односе по правилној оцени првостепеног суда на предају оштећене ЕЕ а потом предају оштећену двојици НН лица из Хрватске ради њеног пребацивања преко границе тадашње СЦГ и Хрватске, Хрватске и Италије са фалсификованим хрватским документима и лажним именом.

Имајући у виду напред наведено, Апелациони суд у Београду у потпуности прихвата став првостепеног суда у погледу исказа саслушаних сведока, СС8, СС9, СС10, СС11 и СС12, које исказе је првостепени суд прихватио као јасне, убедљиве и непристрасне као и став првостепеног суда поводом оцене одбрана окривљених, будући да је првостепени суд за такве разлоге дао јасне, недвосмислене и за Апелациони суд свеобухватљиве разлоге.

Правилно је првостепени суд проценио да садржина снимљених телефонских разговора окривљених АА и ВВ потврђује исказ оштећене КК и директно доводи у везу ова два лица са извршењем кривично-правних радњи у конкретном случају. Када је у питању разговор број 10092148 који су водили окривљени ВВ и АА дана 10.09.2003.године у 21,48 часова, доводећи у везу садржину тог разговора са сведочењима СС8 и СС9 имајући у виду датум када је вођен тај телефонски разговор правилно је првостепени суд закључио да све то јасно указује да је оштећена КК управо девојка о којој се води разговор и да су саговорници и присутна лица у ствари личности које су имали одређене улоге у предметном животном догађају. У том телефонском разговору АА пита ВВ да ли он зна како је та девојка могла да дође кући да пређе границу без пасоша користећи за пасош жаргонску реч „шара“ на шта му ВВ одговара да их је све скупио и управо хоће да те чињенице и сазна.

Правилно је првостепени суд из телефонског разговора бр.260111148 који су водили АА и СС13 дана 26.01.2004.године утврдио да саговорник саопштава АА име и презиме

оштећене КК откривајући му на тај начин име девојке која је дала изјаву МУП-у Панчево, везано за конкретан кривични догађај, након чега се АА сећа о којој девојци се ради наводећи да је она била с њим у Италији да је из Омољице. Правилно је првостепени суд закључио да је помињање личног имена и презимена и осталих података који се односе на место пребивалишта оштећене КК у наведеном телефонском разговору уверљив и недвосмислен доказ који потврђује и исказ ошт. КК. У телефонском разговору бр.26011654 који су водили АА и саговорник СС14 дана 26.01.2004.године правилно је првостепени суд закључио да АА саговорнику објашњава која су све лица умешана у догађај са ошт.КК, па на питање СС14 је ли је СС12 умешан АА одговара да СС12 није умешан а да он лично АА има са тим случајем везе да је оштећену нашао вв1 и вв2 да су је дали вв3 а да ју је вв3 ставио код вв4 и да је наводно оштећена требало да ради за ВВ а не за АА. Даље у разговору окр. АА наводи да је оштећена била у Италији код њега свега 15 дана и да му је правила током боравка велике проблеме. Правилан је закључак првостепеног суда из наведених телефонских разговора да су окривљени свесно и вољно извршавали договорене радње међусобно координишићу активности у свим фазама радње извршења од врбовања, сакривања, држања и пребацивања у Италију ради бављења оштећене проституцијом и експлоатацијом те делатности. Осим тога ошт. КК на јасан и убедљив начин сведочи о окривљеном АА и она у свом сведочењу не доводи у питање његов идентитет. О овој чињеници се изјашњава и сведок СС10 која у свом исказу наводи да се оштећена КК бавила проституцијом у Италији за окр. АА из Панчева.

Оштећена КК је на записнику о препознавању лица дана 31.03.2004.године у присуству истражног судије, јавног тужиоца и бранилаца препознала ИИ као вв3 АА брата, вв4 и ЋЋ, ДД као вв5 зв.“вв6“, ВВ као вв7 и ББ као бб1, док је на записнику о препознавању дана 10.12.2004.године у присуству истражног судије, заменика тужиоца и браниоца препознала лице ЕЕ као ее1. Наведеним радњама препознавања правилно је првостепени суд утврдио да је недвосмислено утврђена истоветност имена,презимена и надимака личности о којима је у свом сведочењу оштећена говорила као и да је детаљно објаснила које радње је свако од њих понаособ предузимао у конкретном догађају. Осим тога правилна је оцена првостепеног суда да се окр. АА у више телефонских разговора представљао именом и презименом а готово у свим разговорима са надимком „аа1“ или у зависности од блискости или родбинских веза са саговорником са надимцима брата, куме и __. У разговору бр.25121500 вођеном 25.12.2003.године између АА и вв8, АА говорећи себи каже и своје презиме __.

Правилно је првостепени суд на основу налаза и мишљења вештака др. ВЕ5 који је вештачио аутентичност гласова окривљених ВВ и ЕЕ утврдио да анализа снимака телефонских разговора који су вештачени није показала било какву модификацију снимљеног материјала, што подразумева брисање делова говорних сигнала или наснимавање истог или другог гласа. Што се тиче гласа ВВ резултати вештачења су показали да постоји највиши степен вероватноће да је свих десет минута телефонских разговора и референтног узрока говора који је направљен у суду означен као ВВ, изговорио исти говорник а што се тиче гласа ЕЕ резултат вештачења је показао да постоји висок степен вероватноће, да је три снимка телефонских разговора и референтни узрок говора који је направљен у суду означен као ЕЕ изговара исти говорник и да је телефонски разговор под бр.015-16101618 са највишим степеном вероватноће изговорио исти говорник. Осим тога окр. ЕЕ је у својој одбрани потврдио да је његов кућни број телефона 011 342-2998 имајући у виду да је са овог телефонског броја окривљени ЕЕ обавио већи број снимљених телефонских разговора са окривљенима ВВ и АА, па је правилно је оценио првостепени суд да је овим доказима недвосмислено утврђено да је глас лица са снимљених телефонских разговора припадао окривљеном ЕЕ. Осим тога наведене чињенице су у супротности са одбраном окривљеног ЕЕ који тврди да не познаје ниједног окривљеног из овог предмета и да са њим није контактирао међутим, велики број телефонских разговора који су водили међусобно ВВ, ЕЕ и АА

објективно указује да је међусобна комуникација између окривљених била интензивна а да се из садржине телефонског разговора може закључити да је међу њима постојао висок ниво сарадње и заједничких активности у том периоду. С друге стране окривљени ВВ у своју одбрану наводи да глас на преслушаним телефонским разговорима можда јесте а можда и није аутентично његов, у неким од телефонских разговора тврди да није могао да препозна свој глас а у неким тврди да је препознао свој глас али да по садржини разговора он такве разговоре није никада водио. Имајући у виду овакву одбрану окривљеног правилно је првостепени суд из налаза и мишљења вештака др ВЕ5 закључио да телефонски разговори на којима се налази глас окривљеног ВВ нису настали путем техничких манипулација тог гласа. Осим тога правилно је првостепени суд поступио када је проверио да ли се снимљен телефонски разговор односи на стварне и реалне животне догађаје, тако што је тражио од банкарских институција који се баве трансферима новца, да се достави извештај о томе да ли постоји трансфер новца са контролним бројем 9398780961 који је послала из Италије вв9, о чему више телефонских разговора причају АА и ЕЕ звани „ee1“ дана 13. и 14.10.2003.године. У тим телефонским разговорима се наводи да ће АА послати 850 евра ЕЕ преко "Вестерн униона" са наведеним контролним бројем и именом. Банка "Сошијет женерал" је доставила извештај и податке о трансферу новца који је идентичан чињеничној садржини телефонског разговора ова два саговорника. Правилно је првостепени суд утврдио да је дана 14.10.2003.године окр. ЕЕ примио и подигао 850 евра од вв9 из града Тревиза. Окривљени ЕЕ није спорио у својој одбрани да је наведеног дана подигао наведени износ новца у банци "Сошијет Женерал" чиме је по правилној оцени првостепеног суда потврђено да се снимљени телефонски разговори ових окривљених односи на реалне животне догађаје у којима су они лично учествовали. Из садржине снимљених телефонских разговора који су водили окривљени АА и ВВ јасно се види због чега су девојке из Италије слале новац у земљи окр. ВВ. По правилној оцени првостепеног суда телефонски разговори као што су број 11101808 од 11.10.2003.године, 21101647 од 21.10.2003.године, се недвосмислено односе на бављење проституцијом женских лица и експлоатацију такве активности од стране окривљених АА и ВВ. Број и висина наведених новчаних трансфера по правилној оцени првостепеног суда представља убедљив доказ да су окр. АА и ВВ у значајном обиму развили послове проституције и новчане експлоатације из таквих активности. Правилно је првостепени суд утврдио из потврде о привремено одузетим предметима, као и из налаза и мишљења вештака информатичара ВЕ6 који је утврђивао садржину меморије телефонских картица, да у меморију одузетог апарата ВВ постоји записан број телефона ЕЕ и три италијанска броја телефона АА означених са aa1, СТ и СТ1 као и два броја окр. ЕЕ од којих је један и кућни број 011/3422-998, то је правилна оцена у вези са овим чињеницама првостепеног суда да је животна нелогична одбрана окр. АА да не познаје окр. ЕЕ када се у меморији моб. телефона који је одузет од њега налазио мобилни и кућни број телефона управо окривљеног ЕЕ.

Такође је правилна оцена првостепеног суда да је животна нелогична одбрана окривљеног ЂЂ који наводи да не познаје и никада није чуо за ЕЕ када у меморији свог мобил. телефона који је одузет од њега постоји укуцан број и мобилни и фиксни број окр. ЕЕ под знаком "ee1 кућа". Правилно је првостепени суд на основу напред поменутих доказа оценио да у меморијама мобилних телефона који су одузети од окривљених има укуцаних бројева телефона једни од других тако што ВВ има бројеве телефона АА и ИИ, ЕЕ, ДД а ЂЂ има бројеве телефоне ИИ и ЕЕ, док ГГ има број ДД.

Апелациони суд у Београду у потпуности прихвата став првостепеног суда у погледу оцене налаза и мишљења судских вештака, собзиром да је првостепени суд за своје ставове дао јасне, недвосмислене и у свему прихватљиве разлоге.

Правилно је првостепени суд поступио када је одбио предлоге да се у допуни доказног поступка: Од надлежних органа наше земље и земље боравишта сведока – оштећене КК,

поново затражити извештај да се изјасне надлежни органи о боравишту КК и да се она позове, собзиром да су бројне радње суда предузимане ради обезбеђења присуства оштећене почев од 07.12.2006. године до окончања доказног поступка а што је и наведено у претходном делу пресуде. Да се исказница КК одлепи, и да се види тачан датум када је снимана, с обзиром да су све релевантне чињенице у погледу особне исказнице оштећене утврђене обављеним графолошким вештачењем, те да се позове власник фотографске радње «Фото ___» који је радио слике оштећене ради утврђивања чињенице да ли је слика на исказници, односно хрватске путовнице, урађена у његовој фотографској радњи, с обзиром да је утврђивање наведене чињенице небитно за конкретан кривични поступак. Да се изврши допунско психијатријско вештачење оштећене, с обзиром да је здравствено стање оштећене у потпуности утврђено вештачењима др. ВЕ6, др ВЕ1, др ВЕ2 и др ВЕ7. Да се од Управе аеродрома Тиват прибави снимак о томе да је опт. ВВ 01. и 03. августа у критично време био на аеродрому и да је испраћао свога друга, с обзиром да је чињеница боравка овог окривљеног у периоду који му се оптужницом ставља на терет у потпуности утврђена осталим изведеним доказима од којих су поједини извођени по предлогу одбране. У својству сведока саслушају СС15, супруга СС16, СС17, НН лице из центра града, СС18 радник полиције у Панчеву, представник сигурне куће као и поново доктор опште праксе ВЕ7, да се изврши суочење између оптужених и оштећене, да се прибави пасош оштећене и да се прибави извештај од царинске полиције за 2003. годину какав је режим изласка и уласка из Хрватске у Србију важио тада, прочита потврда - изјава хотела "Лоза", јер би извођење наведених доказа, и по уверењу овог суда, било у супротности са начелом економичности поступка а не би допринело утврђивању другачијег чињеничног стања, с обзиром да је чињенично стање у првостепеној пресуди у потпуности утврђено на основу већ поменутог обимног доказног материјала.

Дакле, првостепени суд је правилно и потпуно утврдио чињенично стање у односу на кривично дело трговине људима. Међутим, Апелациони суд налази да се у радњама окривљених не стичу сви елементи кривичног дела из члана 111б став 2 КЗ РС, већ сви елементи бића кривичног дела из члана 111б став 1 КЗ РС у вези члана 22 ОКЗ.

Следом тога Апелациони суд је применом чл. 391 ст. 1 ЗКП-а, поводом изјављених жалби окривљених и њихових бранилаца а по службеној дужности преиначио првостепену пресуду у погледу правне оцене кривичног дела, будући да налази да у конкретном случају нису утврђени чињенични елементи који би указивали на постојање криминалне организације што би представљало квалификаторну околности предвиђену другим ставом члана 111-б кривичног дела трговине људима из Кривичног закона Републике Србије, односно да је исто извршено у оквиру криминалне организације. Наиме, да би се нека организација сматрала криминалном неопходно је да је иста неидеолошка, хијерархијска, да има ограничено ексклузивно чланство, да иста представља тајно удружење више лица, која се придржавају одређених неписаних или писаних правила, да постоји тенденција те организације да траје односно да буде вечита, да се служи се противзаконитим насиљем и подмићивањем, да се заснива на хијерархијским принципима уз строгу дисциплину чланова, да је основана ради планског вршења кривичних дела а у циљу континуираног стицања имовинске користи и моћи укључена у истовремено и у одређене легалне активности и слично. Учињене наведене поједине неопходне особине криминалне организације у својој суштини представљају и основне дистинктивне црте у односу на криминалну групу, која по оцени Апелационог суда егзистира у овом предмету, за које је такође утврђено да је деловала на организован начин, користећи дату ситуацију и околности у којој се нашао оштећена КК. Међутим, та група није располагала вертикално структуром моћи, са дефинисаним ранговима и одређеним скупом овлашћења у односу на подчињене чланове групе, група није поставила одређена писана или неписана правила у којима су садржани услови њеног деловања, те права и дужности њених чланова који обавезују на њихово поштовање уз свест

да се у супротно излажу веома строгим санкцијама. Група о којој је у конкретном случају реч, деловала је организовано у зависности од дате ситуације и од објективних и субјективних околности прилагођавајући план извршења ситуације и условима не показујући хијерархијску структуру своје организације и постојање евентуално посебних овлашћења појединих припадника у односу на остале извршиоце овог дела. Како група није имала изграђени и урађени хијерархијски систем организације, односно није располагала прецизним правилима координације и субординације међу члановима, није показивала ни тенденцију да има трајан карактер, јер трајност криминалне организације могућ је једино под условима да организација располаже ефикасним механизмима сукцесије у случају потребе да се замене поједини чланови па чак и сам лидер, тако да се процесом наслеђивања функција, обезбеђује даљи опстанак организације. У том смислу правилна је процена првостепеног суда да у односу на АА није доказано да је исти организатор криминалне организације. Имајући у виду да је у конкретном случају став Апелационог суда да се ради о криминалној групи а не о криминалној организацији, у односу на поменуте окривљене примењен је Кривични закон Републике Србије у време извршења кривичног дела, и то став 1 члана 111-б КЗ РС с обзиром да криминална организација у конкретном случају по уверењу овог суд не постоји али фактички постоји криминална група, која у конкретном случају не представља елемент кривичног дела из члана 111б став 1 КЗ РС. У каснијим изменама и допунама кривичног закона када је у питању кривично дело трговина људима из чл. 388 КЗ, говори се о организованој криминалној групи, међутим наведени закони су строжији према окривљенима у погледу прописаних кривичних санкција када је кривично дело извршено у оквиру криминалне групе, тако да исти нису могли бити примењени у конкретном случају, сагласно одредбама Кривичног закона да се на учиниоца кривичног дела примењује закон који је важио у време извршења кривичног дела а ако је после извршења кривичног дела измењен закон једном или више пута примениће се закон који је најблажи за учиниоца.

Испитујући побијану пресуду у делу одлуке о казни, а по жалбама Специјалног тужиоца, окривљених и њихових бранилаца, Апелациони суд је нашао да је првостепени суд у односу на све окривљене правилно утврдио све олакшавајуће и отежавајуће околности, а које су у смислу чл.41 ОКЗ-а од значаја за одлуку о врсти и висине казне. Наиме, првостепени суд је исцрпно и прецизно у образложењу побијане пресуде описао утврђене олакшавајуће и отежавајуће околности, дао њихову детаљну оцену како индивидуално у односу на сваког од окривљених који је оглашен кривим, тако и генерално обзиром на степен друштвене опасности извршеног кривичног дела насталим последицама и окривљенима као извршиоцима тог кривичног дела, наводећи разлоге због којих налази да ће се ефективним казнама затвора постићи сврха кривичних санкција и кажњавања прописана чл.5 ст. 2 ОКЗ и чл. 33 ОКЗ.

Међутим, Апелациони суд, а полазећи од претходно изнетог да је првостепена пресуда преиначена у односу на кривично дело из члана 111б КЗ РС у погледу правне оцене кривичног дела са става 2 на став 1 члана 111б КЗ РС за које је прописана блажа кривична санкција, и имајући у виду дужину трајања овог кривичног поступка која прелази границе разумног рока, а којој окривљени нису допринели и полазећи од правилно утврђених околности из члана 41 ОКЗ -а, које у свему прихвата и Апелациони суд, то је првостепена пресуда уважавањем жалби окривљених и њихових бранилаца преиначена у погледу одлуке о казни, како је то наведено у изреци ове пресуде.

Сходно изнетом, неосновано се жалбом специјалног тужиоца побија првостепена пресуда у односу на осуђујући део због одлуке о казнама. С тим у вези неосновано се у жалби наводи да је у побијаној пресуди првостепени суд потценио начин извршења и друштвену опасност извршеног кривичног дела што је довело до занемаривања друштвене опасности, те да се изреченим казнама неће постићи циљеви како специјалне тако и

генералне превенције и да је првостепени суд преценио значај олакшавајућих околности.

Апелациони суд даље истиче да је правилно првостепени суд на основу чл. 69 ОКЗ-а према окривљеним ВВ, ГГ, ДД и ЋЋ изрекао меру безбедности одузимања предмета ближе описаних у изреци побијане пресуде, с обзиром да су у питању предмети који су употребљени или су били намењени за извршење кривичног дела.

Правилном применом чл. 84 и 85 ОКЗ-а као и чланова 513 и 515 ЗКП-а, од окривљених АА и ББ одузета је противправна имовинска корист која потиче из извршења кривичног дела ближе назначене у изреци побијане пресуде те су окривљени АА и ББ правилно обавезани да динарску противвредност износа и то АА од 5.000 евра а ББ 500 евра плате по курсу Народне банке Србије на дан уплате у корист буџета Републике Србије а у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Имајући у виду дужину трајања и сложеност овог кривичног поступка као и имовино стање сваког од окривљених, правостепени суд је правилно, на основу чл. 194 и чл. 196 ЗКП-обавезао окривљене АА, ВВ, ЋЋ, ДД, ГГ, ББ и ЕЕ, да плате трошкове кривичног поступка чија ће висина бити утврђена посебним решењем, па су наводи из појединих жалби бранилаца окривљених у односу на овај део пресуде неосновани.

Првостепени суд је такође правилно применом чл. 193 ст. 3 ЗКП-а у вези чл. 27 ст. 1 Правилника о накнади трошкова судским поступцима обавезао окривљене АА, ВВ, ЋЋ, ДД, ГГ, ББ и ЕЕ, и то сваког понаособ да суду на име паушала плате износ од 20.000,00 динара а имајући у виду трајање и сложеност поступка као и имовно стање окривљених.

II

Пресудом Окружног суда у Београду, Посебног одељења К.П.бр.16/06 од 14.11.2008. године, под тачком I – 2 окривљени ЖЖ оглашен је кривим због извршења кривичног дела недозвољеног држања оружја и експлозивних материја из члана 348 став 1 Кривичног законика, због којег му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 4 месеца и истовремено је одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року од 2 године од правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Применом чланова 79 и 87 Кривичног законика према окривљеном ЖЖ изречена је мера безбедности одузимања предмета и то једног пиштоља марке „ЦЗ“ калибра 7,65 мм, модел 70, серијског броја __ са наставком, један оквир за наведени пиштољ без муниције.

Када је у питању ово кривично дело жалбе су због одлуке о кривичној санкцији изјавили и бранилац окривљеног и Специјални тужилац.

Оптужницом Специјалног тужиоца КТС.бр.4/04 од 15.04.2004. године окривљеном ЖЖ стављено је на терет и кривично дело неовлашћеног држања ватреног оружја из члана 33 став 1 Закона о оружју и муницији Републике Србије, за које је била прописана казна затвора од 6 месеци до 5 година.

Након ступања оптужнице на правну снагу Кривични законик измењен („Сл. Гласник РС“ број 85/2005 од 06. октобра 2005. године - ступио је на снагу 01.01.2006. године) и у његовом члану 348 став 1 је прописано да ко неовлашћено израђује, продаје, набавља, врши размену, носи или држи ватрено оружје, муницију или експлозивне материје, казниће се затвором до 3 године. Одредбом члана 431 Кривичног законика – прелазне и завршне

одредбе, прописано је да ће даном ступања на снагу овог Законика престати да важе између осталог и кривично-правне одредбе садржане у члану 33 Закона о оружју и муницији („Сл. Гласник РС“ број 9/92, 53/93, 67/93, 48/94, 44/98 и 39/03).

Каснијим изменама Кривичног законика („Сл. Гласник РС“ број 72/2009) у члану 348 – недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја прописано је да ко неовлашћено израђује, продаје, набавља, врши размену или држи ватрено оружје, муницију или експлозивне материје казниће се затвором од 3 месеца до 3 године и новчаном казном.

Одредбом члана 5 став 1 и 2 Кривичног законика прописано да ће се на учиниоца кривичног дела применити закон који је важио у време извршења кривичног дела, а ако је после извршења кривичног дела измењен закон једном или више пута примениће се закон који је најблажи за учиниоца.

Имајући у виду да су одредбе Кривичног законика који је ступио на снагу 01.01.2006. године („Сл. Гласник РС“ број 85/2005 од 06. октобра 2005. године) и који се и примењивао до 11.09.2009. године када је ступио на снагу нови Кривични законик („Сл. Гласник РС“ број 72/09), најповољније је по окривљеног, суд је одредбе тог закона и применио сходно члану 5 став 2 КЗ.

Одредбом члана 103 став 1 тачка 6 КЗ, прописано је да ако у Законику није другачије одређено, кривично гоњење се не може предузети када протекне 3 године од извршења кривичног дела за које се по закону може изрећи казна затвора преко једне године, док је одредбама члана 104 став 6 прописано је да застарелост кривичног гоњења настаје у сваком случају када протекне двоструко време које се по закону тражи за застарелост кривичног гоњења.

Имајући у виду цитиране законске одредбе, да се окривљеном ЖЖ ставља на терет да је кривично дело извршио дана 27.01.2004. године, применом Кривичног законика („Сл. Гласник РС“ број 85/2005 од 06. октобра 2005. године који је ступио на снагу 01.01.2006. године), као најповољнијег по окривљеног, Апелациони суд је утврдио да је апсолутна застарелост кривичног гоњења у конкретном случају наступила дана 27.01.2010. године, услед чега је поводом жалби браниоца окривљеног и Јавног тужиоца, а по службеној дужности, побијана пресуда преиначена и оптужба према окривљеном ЖЖ за кривично дело недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348 став 1 КЗ, одбијена.

На основу члана 512 ЗКП од окривљеног су одузети један пиштољ марке „ЦЗ“ калибра 7,65 мм, модел 70, серијској броја ___ са наставком, један оквир за наведени пиштољ без муниције.

Имајући у виду наведено, то је у односу на окр. ЖЖ на основу члана 197 став 1 ЗКП-а, одређено да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

III

Пресудом Окружног суда у Београду, Посебно одељење К.П.бр.16/06 од 14.11.2008. године, окривљени ЖЖ и ЈЈ ослобођени су од оптужбе да су извршили кривично дело принуде у покушају из члана 62 став 2 у вези става 1 Кривичног закона Републике Србије у вези члана 19 Основног кривичног закона.

У односу на ово кривично дело жалбу је изјавио само Специјални тужилац, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да се пресуда у том делу укине и врати првостепеном суду на поновно суђење и одлуку.

У жалби наводи да је у циљу отклањања противречности које су утврђене у првој првостепеној пресуди од 28.12.2005. године, а чије отклањање је захтевао и Врховни суд Србије – у свом решењу Кж1.О.К.бр.5/06 од 04. и 05.10.2006. године, извршена измена оптужнице, којом приликом су прецизиране радње сваког од оптужених лица. У жалби се даље истиче да поред тога што је оштећеној вербалне претње упутио ЈЈ, а које су биле изговорене у присуству окривљеног ЖЖ које је оштећена схватила као озбиљне, јасно је да је и улога окривљеног ЖЖ била да прети оштећеној. То што се окривљени ЖЖ раније знао са породицом оштећене и што је у том контексту комуницирао са члановима породице оштећене у неком тону који одудара од претње, не даје за право првостепеном суду да закључи да овај оптужени нема никакву улогу у изреченим претњама, већ је он једноставно искористио своје познанство са породицом, само ради тога да лакше ступи у контакт са њом, како би претња за које је знао да је изговорена, што пре дало резултат и у промени исказа оштећене. Ако је првостепени суд поверовао исказима оштећене и њеног оца, онда је потпуно нејасно како је закључио да је утврђено да окривљени ЖЖ ни на који начин није претио оштећеној. Осим тога суд је окривљеног ЖЖ огласио кривим због кривичног дела недозвољено држање оружја које је имао код себе приликом доласка код оштећене, што све указује да се није радило о пријатељској посети, већ да је овај окривљени дошао да прети оштећеној. На главном претресу 16.10.2008. године, оптужница је измењена само у погледу чињеничног описа кривичног дела, док је правна квалификација остала иста. Ако се анализира члан 382 Законика о кривичном поступку може се закључити да забрана преиначења на горе постоји само у погледу правне квалификације у погледу кривичне санкције. То у ствари значи да оптужени не може бити осуђен по строжијем закону, нити на строжију санкцију али то овде није случај, већ се овде ради о измени чињеница, а правна квалификација кривичног дела није мењана.

Имајући у виду напред наведене ставове Специјалног тужиоца Апелациони суд истиче да побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде Кривичног закона у погледу овог кривичног дела, на које Апелациони суд, као другостепени пази по службеној дужности у смислу одредбе члана 380 став 1 тачка 1 и 2 ЗКП, па тако ни битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 9 ЗКП, на које се неосновано жалбом Јавног тужиоца указује, јер је по оцени Апелационог суда, супротно овим жалбеним наводима првостепени суд у образложењу ожалбене пресуде дао јасне и уверљиве разлоге зашто сматра да није доказано да су окривљени ЖЖ и ЈЈ починили кривично дело из члана 62 став 2 у вези става 1 КЗ РС у вези члана 19 ОКЗ, а које разлоге као правилне у свему прихвата и Апелациони суд у Београду, као другостепени.

Оптужницом Специјалног тужиоца КТС.бр.4/04 под II од 15.04.2004. године окривљеном ЖЖ и ЈЈ кривично дело из члана 62 став 2 у вези става 1 КЗ РС у вези члана 19 ОКЗ описано је на следећи начин „Дана 27.01.2004. године у Омољици у ул. __, по претходном договору, покушали да озбиљном претњом принуде оштећену КК да на суду промени исказ у односу на окривљене ДД и ВВ, на тај начин што су око 13,30 часова колима окривљеног ЈЈ марке „__“, ПА __, дошли до куће оштећене, ушли унутра, наговарали је да измени исказ уз накнаду од 500 до 1.000 еура, а окривљени ЖЖ јој је рекао да сва та лица не могу вечно да буду у затвору, да ће једног дана изаћи, да има мало дете којем може свашта да се деси, да могу да јој убију оца, а њој свашта пред очима детета да ураде, да би потом отишли и око 17,00 часова се вратили и пред њеним оцем поновили да ће оштећеној дати поменути износ и дали јој време да размисли до сутрадан, додавши да у СУП-у имају

доушнике, да је све то озбиљна ствар, да они све знају и да не треба да се игра, након чега су напустили лице места.

На главном претресу дана 26.12.2005. године измењена је оптужница, али не и у погледу овог кривичног дела, тако да је та измена од стране заменика Специјалног тужиоца у конкретном случају правно ирелевантна.

Пресудом Окружног суда у Београду, Посебног одељења К.П.бр.6/04 од 28.12.2005. године, окривљени ЖЖ и ЈЈ оглашени су кривим због кривичног дела из члана 62 став 2 у вези става 1 КЗ РС у вези члана 19 ОКЗ, које кривично дело је описано у тачки 2 изреке пресуде и то на тај начин:

ЖЖ и ЈЈ дана 27.01.2004. године у Омољици у ул. __, по претходном договору, покушали да озбиљном претњом принуде оштећену КК да на суду промени исказ у односу на окривљеног ДД и ВВ, на тај начин што су око 13,30 часова, колима ЈЈ, марке „__“, рег. броја ПА __, дошли до куће оштећене, ушли унутра, наговарали је да измени исказ уз накнаду од 500 до 1.000 еура, када су јој обојица рекли, да сва та лица не могу бити вечно у затвору, да ће једно дана изаћи, да има мало дете којем може свашта да се деси, да могу да јој убију оца, а њој свашта пред очима детета да ураде, да би потом отишли и око 17,00 часова се вратили и пред њеним оцем поновили да ће оштећеној дати поменути износ и дали јој времена да размисли до сутрадан, додавши да у СУП-у имају доушнике, да је све то озбиљна ствар, да они све знају и да не треба да се игра, након чега су и отишли.

Специјални тужилац је против пресуде Окружног суда у Београду, Посебно одељење К.П.бр.6/04 од 28.12.2005. године изјавио жалбу КТС.бр.4/04 од 24.03.2006. године и то у односу на окривљене АА, ВВ, ИИ, ЂЂ, ДД, ГГ, ББ и ЕЕ, због погрешно утврђеног чињеничног стања и повреде Кривичног закона и одлуке о казни, док жалбе у односу на окривљене ЖЖ и ЈЈ није било.

Са друге стране браниоци окривљени ЈЈ и ЖЖ изјавили су жалбу против наведене пресуде из свих законских разлога.

Врховни суд Србије је решењем Кж.І-О.К.бр.5/06 од 04. и 05.10.2006. године укинуо у целости пресуду Окружног суда у Београду, Посебно одељење К.П.бр.6/04 од 28.12.2005. године и предмет вратио првостепеном суду на поновно суђење, налазећи да је у односу на ово кривично дело првостепени суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 8 ЗКП јер је окривљеног ЈЈ огласио кривим и за радње које му се оптужницом не стављају на терет, конкретно да је оштећеној рекао – изнео претње чије изношење се оптужницом ставља на терет само окривљеном ЖЖ.

На главном претресу одржаном дана 16.10.2008. године оптужница је у односу на ове окривљене и конкретно кривично дело поново измењена на следећи начин:

Окривљени ЖЖ и ЈЈ, дана 27.01.2004. године у Омољици у ул. __, са умишљајем и по претходном договору, покушали да озбиљном претњом убиством и тешком телесном повредом принуде оштећену КК, да у судском поступку промени исказ у односу на окривљене ДД и ВВ, на тај начин што су око 13,30 часова, колима окривљеног ЈЈ, марке „__“, рег. броја ПА __, дошли до куће у којој је оштећена живела, ушли унутра са намером да озбиљном претњом утичу на оштећену да у судском поступку измени свој исказ, на тај начин што је са оштећеном разговарао окривљени ЈЈ, а у присуству окривљеног ЖЖ, наговарајући је да измени исказ уз надокнаду од 500 до 1.000 еура, говорећи јој да се не игра са тим људима, да ти људи неће вечно бити на робији, да ће изаћи, да могу да јој убију оца,

да има дете, да може свашта да се деси, а што је оштећена схватила као озбиљну претњу, да би потом отишли и око 17,00 часова се вратили и пред њеним оцем СС12, обојица окривљених поновили да ће оштећеној дати поменути износ, говорећи оштећеној да добро размисли и да ће у вези њене одлуке контактирати њеног оца, додавши да у СУП-у и суду имају доушнике, да је то све озбиљна ствар, да они све знају и да не треба да се игра, након чега су отишли.

Имајући у виду хронологију оптужног акта Специјалног тужиоца, наводи да је побијана пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 9 ЗКП, се показују неоснованим.

Имајући у виду да окривљени ЖЖ и ЈЈ не признају извршење кривичног дела принуде у покушају из члана 62 став 2 у вези става 1 КЗ РС у вези члана 19 ОКЗ, да је оштећена КК на главном претресу дана 02. и 03.09.2004. године у својству сведока, била изричита у свом исказу да јој окривљени ЖЖ није претио ни на који начин већ да је искључиво пријатељски дошао у њену кућу, да ју је пољубио и да се поздравио са њом када је дошао, а да јој је окривљени ЈЈ у намери да утиче да промени исказ пред судом који је теретио окривљене у конкретном предмету упутио речи да се не игра са тим људима, да ти људи неће вечно бити на робији и да ће изаћи и да има дете и да може свашта да се деси. Такође је сведок СС12 када је саслушаван на главном претресу дана 07.12.2004. године и 25.10.2007. године био изричит у свом исказу да је ЖЖ само довео окривљеног ЈЈ у његову кућу, да их је он примио и да су сели за сто, а да је ЈЈ разговарао са КК у вези њеног одласка у иностранство и у вези лица која се налазе у притвору док је окривљени ЖЖ са њим причао о фирми и о пецању. Наведени сведок је даље додао да је ЖЖ у већем делу посете ћутао, да је чуо да је ЈЈ рекао КК да је разговарао са родитељима неког његовог пријатеља, да се он налази у притвору због КК изјаве и ако би КК хтела да промени ту изјаву, његови родитељи би је чистили са неком свотом новца за ту услугу. Приликом посете нису претили, а када је сведок СС12 рекао да га новац не интересује, ЖЖ и ЈЈ су мирно отишли. Правилно је првостепени суд оценио да оштећена КК у свом исказу пред истражним судијом говорећи о предметном догађају није поименично одређено рекла ко јој је упутио претње, а да је тек на главном претресу њен исказ прецизан, одређен, јасан где се у њему оштећена детаљно изјаснила које су радње предузимали окривљени ЖЖ и ЈЈ и која је сврха њиховог доласка у њену кућу. Како је суд наведене исказе сведока оштећене КК и сведока СС12 са главног претреса прихватио налазећи да су одређени, јасни и да су у њима прецизно описане радње које су предузимали понаособ сваки од окривљених, када је у питању ово кривично дело, правилно је првостепени суд проценио да на основу изведених доказа није утврђено да је окривљени ЖЖ претио оштећеној на било који начин, јер су и оштећена и сведок изричит и јасни по овом чињеничном питању и сагласно изјављују да је окривљени ЖЖ у кућу дошао искључиво пријатељски, као и да је из куће изашао поздрављајући се са оштећеном, што опет по правилној оцени првостепеног суда указује да оштећена његово присуство и понашање том приликом није лично схватила као било какав вид претње са његове стране.

Правилно је првостепени суд оценио да стоји процесна чињеница да су браниоци окривљених ЖЖ и ЈЈ поднели жалбу на првостепену пресуду К.П.бр.6/04 од 28.12.2005. године, по свим законским основама, а да се Специјални тужилац у том делу наведене пресуде која се односи на ове окривљене није жалио на одлуку првостепеног суда по било ком основу.

Како Специјални тужилац код кривичног дела принуде из члана 62 став 2 у вези става 1 КЗ РС у вези члана 19 ОКЗ, није изменио радњу извршења дела, која је била наведена у диспозитиву оптужнице КТС.бр.4/04 од 15.04.2004. године, до доношења првостепене пресуде К.П.бр.6/04 од 28.12.2005. године, која је укинута у том делу по жалби бранилаца,

правилно је првостепени суд оценио да се у поновљеном поступку није могло утврђивати чињенично стање, које би било неповољније за окривљене, од оног чињеничног описа радњи извршења дела из оптужнице, јер би се тиме жалба бранилаца окренула на штету самих окривљених чиме би се повредило законско правило предвиђено у члану 382 Законика о кривичном поступку. У диспозитиву оптужнице КТС.бр.4/04 од 15.04.2004. године, радња извршења дела, упућивање претњи оштећеној се ставља на терет окривљеном ЖЖ, а не ЈЈ као што је то случај у измењеној оптужници од 16.10.2008. године. Правилно је првостепени суд проценио да је оптужница Специјалног тужиоца у поновљеном поступку измењена на штету окривљеног ЈЈ тако што су му стављене радње извршења које нису биле у опису дела оптужнице по којој је донета првостепена пресуда 28.12.2005. године и која је укинута по жалби његовог браниоца у том делу.

Имајући у виду да у односу на окривљеног ЖЖ изведеним доказима није доказано да је учинио кривично дело, како је то измењеном оптужницом њему стављено на терет, те да се по члану 382 ЗКП у поновљеном поступку није могло утврђивати чињенично стање које би било неповољније за окривљене, од оног за које су оптужени оптужницом КТС.бр.4/04 од 15.04.2004. године, правилно је првостепени суд на основу члана 355 став 3 Законика о кривичном поступку окривљене ЖЖ и ЈЈ ослободио од оптужбе да су извршили кривично дело принуде у покушају из члана 62 став 2 у вези става 1 Кривичног закона Републике Србије у вези члана 19 Основног кривичног закона.

Из наведених разлога неосновани су наводи Специјалног тужиоца да је у односу на окривљеног ЖЖ и ЈЈ првостепеном пресудом учињена битна повреда одредаба кривичног поступка, повреда Кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање. Установа „*Reformatio in peius*“, је усвојена у кривичном законодавству из разлога правичности: оно што је дато на корист окривљеном не може се претворити у његову штету. У конкретном случају то значи да када је првостепена пресуда укинута у целости по жалби у корист окривљеног, не може се у новом поступку утврђивати чињенично стање неповољније за окривљеног, чак и да је против укинуте пресуде жалбу поднео и Јавни тужилац али по другом законском основу, и забрана преиначења на горе односи се на диспозитив а не на образложење пресуде.

Са изнетих разлога, на основу одредбе члана 391 став 1 ЗКП, Апелациони суд у Београду је одлучио као у ставу **I** изреке пресуде, на основу члана 391 став 1 ЗКП у вези члана 354 тачка 3 ЗКП и члана 5 став 2 КЗ, одлучено је као у ставу **II** изреке пресуде, док је на основу члана 388ЗКП-а, одлучено као у ставу **III** изреке ове пресуде.

Записничар
Горан Младеновић с.р.

Председник већа-судија
Слободан Рашић с.р.